

STROKOVNA EKSKURZIJA V VOJVODINO IN ŠUMADIJO

Tudi letos smo se podali na tridnevno strokovno ekskurzijo. Tokrat na območje Vojvodine in Šumadije v Srbijo. Potovanje, ki smo ga že nestrpno pričakovali, smo pričeli 30. maja 2017. Ob 3. uri zjutraj smo se zbrali, zasedli sedeže avtobusa ter se odpeljali proti mejnemu prehodu Gruškovje. Potovanje je bilo prijetno, na mejnih prehodih ni bilo zapletov oziroma čakanja. Z večkratnimi krajšimi postanki smo prevozili območje R Hrvaške ter vstopili v R Srbijo. Prvič smo se za daljši čas ustavili v Novem Sadu upravnem središču Vojvodine.

Vojvodina obsega skoraj četrtino ozemlja Srbije. Najprej smo si v hotelu Vojvodina privoščili kosilo in se zatem z vodnico Kristino podali na ogled mesta Novi Sad.

Po ogledu mesta nas je pot vodila do Petrovadske trdnjave. Posebnost območja trdnjave je velika ura na obrambnem stolpu, na kateri mali kazalec kaže minute, veliki pa ure.

Ko smo dodobra spoznali Novi Sad ter njegove kulturne znamenitosti smo nadaljevali s potovanjem do mesta Vršac. Na poti smo videli še planino Fruška gora, njen nacionalni park ter številna mesta, ki so bogato »posejana« z lipami in jih je bistveno več kot v Sloveniji, čeprav je to drevo naš simbol.

V hotelu Srbija smo se namestili v sobe ter si ogledali bližnje ulice in trge mesta. Sledila je skupna večerja. Za prijetno razpoloženje družbe so poskrbeli tamburaši.

Zaradi malo spanja prejšnje noči ter dolge vožnje se je družba hitro porazgubila po sobah.

Ponovno smo se prebudili v lep, sončen in vroč dan. Po zajtrku nas je vodnik Ivan popeljal po mestu Vršac ter nas seznanil z zgodovino ter kulturno dediščino mesta. Vršac je eno najstarejših mest v Vojvodini z edinstveno kulturno in arhitekturno dediščino. Povzpeli smo se tudi na Vršačko kulo na nadmorsko višino 399 metrov. Kula je trdnjava in predstavlja simbol mesta Vršac.

In že smo nadaljevali z vožnjo do Bele crkve, ki je turistično srce Banata. Na obrežju Donave so nas, v restavraciji »Dunavski cvet«, postregli s kosilom. V prijetnem ambientu na senčni terasi restavracije je bilo lepo posedeti. Opazovali smo lahko rečni promet po Donavi ter planote Romunije na drugi strani reke.

V oazi miru in tišine je čas kar prehitro minil. Spet smo se podali novim dogodivščinam naproti. Na poti smo imeli priložnost opazovati široke ravnine Vojvodine. Lepo obdelana polja žitaric, koruze, sončnic, številni vinogradi ter plantaže višenj, sliv, jabolk, so se raztezale vse okoli nas. Preko Deliblatske peščare, ki je edinstven peščeni rezervat narave v Evropi, smo se odpeljali do Kovina in Smedereva. Med vožnjo smo zaznali prehod narave iz ravninske Vojvodine v zelo razgibano Šumadijo.

Nastanili smo se v restavraciji Jezero in gostilni Staro vino. Tisti, ki smo prenočili v gostilni Staro vino smo bili pred večerjo in po njej deležni še nepozabne, adrenalinske vožnje, ki je našo ekskurzijo še dodatno popestrila. Ob zvokih domačih glasbenikov smo bili postreženi z obilno večerjo. V »objemu« lepega, toplega večera in noči, prijetnega druženja, kar ni hotelo biti konec.

Po jutranji mirni in udobni vožnji od gostilne Staro vino smo imeli v restavraciji Jezero skupni zajtrk. Po nas je prišla vodnica, ki nas je vodila do kraja Topole, imenovano tudi Karadžorževićovo mesto, ki je znano po neverjetnih naravnih lepotah.

Ob vznožju griča Oplenac smo vstopili na območje dinastije Karađorđević. Najprej smo si ogledali Hišo Karađorđevićev z ohranjenimi predmeti. Najbolj nas je prevzel Mavzolej družine Karađorđević, s svojo mogočnostjo in neprecenljivo vrednostjo. Gre za razkošno stavbo s kraljevsko grobnico.

Nadaljevali smo z vožnjo do kraja Ovsište, do »Seoskog domačinstva Lukić«, ki je deset kilometrov oddaljeno od mesta Topole. Na tem kmečkem turizmu smo imeli kosilo. Nakupili smo tudi kar nekaj dobrot, od sira in kajmaka do češenj in jagod.

Poslovali smo se ter se pričeli vračati proti Mariboru. Tudi domov je vožnja, s krajšimi postanki in obvezno mejno kontrolo, hitro minila. Nekaj po polnoči smo že bili doma.

Iz Maribora smo odpotovali v mesecu maju in se domov vrnili v mesecu juniju, vmes pa smo na svoje račune prejeli še zaslužno pokojnino.

Nepozaben izlet je organiziral Bojan Lunežnik; da nismo bili žejni pa sta poskrbela; naš kletar Milek in vodja strežbe Viktor.

Številni člani in članice so zagotovili: aperitiv, vino ter sladko in slano pecivo. Vsem iskrena hvala v imenu vseh udeležencev ekskurzije. Prepričan sem, da nihče ni bil ne lačen, ne žejen. Ob spoznavanju lepot Vojvodine in Šumadije, pa je najpomembnejše nepozabno druženje in doživetje. Upam, da je vsak videl in doživel nekaj novega, kar bo z veseljem delil s svojo družino, prijatelji ter člani našega Kluba, ki se strokovne ekskurzije tokrat niso mogli ali pa niso udeležili.

Zapisal in foto: Mirko Ploj